

Súd: Okresný súd Levice
Spisová značka: 14C/51/2010
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4310202287
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 10. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Arpád XXXPastorek
ECLI: ECLI:SK:OSLV:2013:4310202287.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Levice JUDr. Arpád Pastorekom samosudcom v právnej veci žalobcu: I. W., B.. XX.XX.XXXX, X. I., L.. C.. V. XXX/XX, proti žalovanej: Slovenská republika zastúpená Ministerstvom spravodlivosti SR, Bratislava, Župné námestie 13, o náhradu škody 328.000,- EUR s prísl., takto

rozhodol:

Súd podanú žalobu **z a m i e t a**.

Žiaden z účastníkov **n e m á p r á v o** na náhradu trov konania.

o d ô v o d n e n i e :

Žalobca vo svojom podaní: „Žaloba o /zák. č. 514/2003Z.z./ o zodpovednosti za škodu spôsobenú výkonom verejnej moci“ z dňa 18.2.2010, ktoré doručil súdu dňa 24.2.2010 sa domáhal, aby súd zaviazal žalovanú uhradiť vzniknutú škodu v sume 328.000,- EUR s prísl.

Žalovaná sa k návrhu žalobcu do otvorenia pojednávania písomne vyjadrila svojim písomným podaním z dňa 5.9.2012, ktoré bolo doručené súdu dňa 10.9.2012 v ktorom žiadala žalobu v celom rozsahu zamietnuť.

Na pojednávanie sa žalobca, ktoré o. i. inicioval vo väčšom počte sa ani jedenkrát nedostavil, svoju neúčast' na pojednávaní ospravedlnil, svojim podaním z dňa 3.10.2013, ktoré bolo súdu doručené dňa 4.10.2013 a preto súd s poukazom na § 101 ods. 2 O.s.p. vec prejednal v neprítomnosti žalobcu.

Žalovaná sa na pojednávanie nedostavila, doručenie predvolania, svoju neúčast' na pojednávaní ospravedlnila svojim podaním z dňa 27.9.2013, ktoré bolo súdu doručené dňa 3.10.2013 a preto súd vec prejednal v neprítomnosti žalovanej s poukazom na § 101 ods. 2 O.s.p.

Súd na základe vykonaného dokazovania zistil tento skutkový a právny stav:

Súd sa počas konania pred svojim rozhodnutím oboznámil s obsahom spisového materiálu prečítaním nasledovných listín a to s návrhom na začatie konania z dňa 18.2.2010, ktorý bol súdu doručený dňa 24.2.2010 č.l. 1-5, návrh č.l. 6, výzva č.l. 6a, potvrdenie č.l. 7, podanie súdu č.l. 8, odpoveď žalobcu č.l. 9, uznesenie č.l. 10-11, 12-13, podanie súdu č.l. 14, uznesenie č.l. 15-16, podanie žalobcu č.l. 17-18, podanie súdu č.l. 19-20, vyjadrenie žalovaného č.l. 21-22, poverenie č.l. 23, podanie žalobcu č.l. 24, podanie súdu č.l. 25-26, ospravedlnenie žalovaného č.l. 27, ospravedlnenie žalobcu č.l. 28, zápisnica o pojednávaní č.l. 29-30, podanie súdu č.l. 31, ospravedlnenie neúčasti žalovaného na pojednávaní č.l. 32, ospravedlnenie žalobcu č.l. 34, č.l. 35 a nasl. Uznesenia OP LV.

Žalovaný vo svojom písomnom podaní z dňa 05.09.2012 na č. I. 21 a nasl. uviedol, že toto podanie žalobcu je absolútne nejasné a nezrozumiteľné je neurčité a zmätočné nie je z neho zrejme základe akých skutočností respektíve na základe akého nesprávneho úradného postupu respektíve nezákonného rozhodnutie mala vzniknúť žalobcovi škoda, nemajetková ujma v sume 328 007 s príslušenstvom, pre ktoré by podľa zákona 58/1969, respektíve 514 roku 2003 zodpovedá Slovenská republika. Uvedená žaloba neobsahuje označenie rozhodnutia ani označenie nesprávneho úradného postupu orgánu, ktorý sa mal uvedeného postupu dopustiť, nepredložil doklady o vzniku škody, neuviedol kedy bola škoda žalobcu spôsobená v sume 328 000,- EUR. Nešpecifikoval výšku nemajetkovej ujmy s prihliadnutím na osobu poškodeného doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k uvedeným skutočnostiam došlo, závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom respektíve spoločenskom živote. Žalovaná vzniesla námietku premičania vzhľadom na dátumy uvedené v podanej žalobe a to 06.09. 2002 až 17. 09. 2002, 28.06.2004 až 15.10.2004 a 28. januára 2005, z ktorých možno dedukovať, že práve v týchto časových rozmedziach malo prísť k nezákonným rozhodnutiam, nesprávnemu úradnému postupu, od ktorých si žalobca odvodzuje vznik škody a poukázal na § 22 zák. číslo 58/1969 a § 19 ods. 1.

Súd v tomto konaní mal jednoznačne preukázané rozhodné skutočnosti v zmysle ktorých je zrejmé, že žalobca si uplatnil nárok na náhradu škody v sume 328.000,- EUR s prísl., ktorá škody mu mala vzniknúť a to dlhšie čas trvajúcou diskrimináciou, šikanovaním nefudským zaobchádzaním, pošliapaním občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, poškodzovaním zdravia a života hrubým nad zákonom neoprávneným nakladaním s osobnými údajmi porušovaním zákona 428/2002 o ochrane osobných údajov, poškodzovaním rodinného a pracovného vzťahu, ktoré konania spôsobili duševné utrpenie v úmysle zničiť uplatňovanie aj ústavných politických práv atď., ktoré skutkové podstaty žalobca priebežne aktualizoval o ďalšie a ďalšie skutkové podstaty, vzájomne nesúvisiace. Poukázal vo svojom podaní na strane druhej žaloby na vymyslený dej, ktorý zabezpečí rozhodnutie podľa objednávky všetkými dostupnými prostriedkami moci právomoci verejných činiteľov aby bojovali proti obeti vo forme organizovaného zločinu štátnom orgáne vyrobili dej od 6. septembra 2002 do 17. septembra 2002, takto vnútroštátna moc zosnovala do toho času číslicu 1 a dopísala do dátumu 7 na dátum 17, takto vzniká v stíhanie neznámeho páchatela od 6. do 17. 9. 2002 dopísaním čísla 1 do dátumu 07, takto dochádza k falšovaniu verejnej listiny, potvrdenia o pracovnej neschopnosti a s tým súvisiace konanie, ktoré len časovo ohraničoval v podanej žalobe nasledovne 6. 09. 2002 až 17. 09. 2002, 28.06.2004 až 15.10. 2004 a 28. januára 2005, súd z uvedených skutočností sa domnieval, že práve v týchto časových rozmedziach malo prísť k nezákonným rozhodnutiam, nesprávnemu úradnému postupu, od ktorých si žalobca odvodzuje vznik nároku na náhradu škody a preto súd uplatnený nárok posúdil ako podľa zák. č. 58/1969 Z. Z. (ktorý zákon bol účinný od 01.07.1969 do 30.06.2004) tak aj podľa zák. č. 514/2003 Z. Z., ktorá úprava bola účinná od 01.07.2004.

V zmysle zákona č. 58/1969 Z. Z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom (ktorý zákon bol účinný od 01.07.1969 do 30.06.2004) platí, že štát zodpovedá za škodu spôsobenú v rámci plnenia úloh štátnych orgánov a orgánov spoločenskej organizácie uvedených v § 1 ods. 1 nesprávnym úradným postupom tých, ktorí tieto úlohy plnia a podľa ods. 2 platí, že zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť z čoho je zrejmé, že platí zásada tzv. objektívnej zodpovednosti štátu za vzniknutú škodu.

Nárok na náhradu škody nemožno uplatniť, dokiaľ právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, pre nezákonnosť nezruší príslušný orgán. Rozhodnutím tohto orgánu je súd rozhodujúci o náhrade škody viazaný v zmysle § 4 ods. 1 zák. č. 58/1969 Z. Z. a podľa ods. 2 platí, že ako výnimku z ustanovenia odseku 1 možno uplatniť nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím vykonateľným bez ohľadu na jeho právoplatnosť, ak toto rozhodnutie bolo na základe opravného prostriedku (§ 3) zrušené alebo zmenené.

Ak nejde o prípady hodné osobitného zreteľa podľa § 3 vyššie citovaného zákona platí, že možno nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím priznať len vtedy, ak účastník využil možnosť podať proti nezákonnému rozhodnutiu odvolanie, rozklad, námietky, odpor alebo sťažnosť.

Nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe alebo treste je potrebné vopred prerokovať s ústredným orgánom podľa § 9 ods. 1 zák. č. 58/1969 Z. Z. a ak ústredný orgán neuspokojí nárok poškodeného do šiestich

mesiacov odo dňa podania žiadosti, môže sa poškodený podľa § 10 domáhať nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde.

Podľa § 18 ods. 1 zák. zák. č. 58/1969 Z. Z. (za sledované obdobie) platilo, že štát zodpovedal za škodu spôsobenú v rámci plnenia úloh štátnych orgánov a orgánov spoločenskej organizácie uvedených v § 1 ods. 1 nesprávnym úradným postupom tých, ktorí tieto úlohy plnia. Z uvedeného ustanovenia jednoznačne vyplýva, že žalobca má výlučné dispozičné právo pri uplatnení nároku v otázke určenia okruhu účastníkov konania a to pasívne legítimovaného účastníka konania.

Na základe § 22 ods. 1 až ods. 3 zákona č. 58/1969 Z. Z. o zodpovednosti za škodu ...

je zrejmé, že právo na náhradu škody podľa tohto zákona sa premlčí za tri roky odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode. Ak je podmienkou na uplatnenie práva na náhradu škody zrušenie rozhodnutia, plynie premlčacia doba odo dňa doručenia (oznámenia) zrušujúceho rozhodnutia. Najneskôr sa toto právo podľa ods. 2. premlčí za desať rokov odo dňa, keď poškodenému bolo doručené (oznámené) nezákonné rozhodnutie, ktorým bola spôsobená škoda; to neplatí, ak ide o škodu na zdraví. Ak je potrebné nárok predbežne prerokovať podľa ods. 3. na ústrednom orgáne (§ 9 ods. 1), premlčacia doba odo dňa podania žiadosti do skončenia prerokovania, najdlhšie však po dobu šiestich mesiacov, neplyní. V zmysle ustanovenia § 23 citovaného zákona platí, že právo na náhradu škody podľa prvej časti druhej hlavy sa premlčí za rok odo dňa, keď nadobudlo právoplatnosť oslobodzujúce rozhodnutie alebo rozhodnutie odsudzujúce na miernejší trest alebo rozhodnutie, ktorým bolo trestné konanie zastavené.

V zmysle § 1 písm. a, písm. c zákona č. 514/2003 Z.z., ktorý nadobudol účinnosť dňa 01.07.2004 o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov platí, že tento zákon upravuje a) zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci a rovnako upravuje podľa písm. c) predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody a právo na regresnú náhradu.

Na účely citovaného zákona podľa § 2 platí, že výkon verejnej moci je rozhodovanie a úradný postup orgánov verejnej moci o právach, právom chránených záujmoch a povinnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, b) orgán verejnej moci je

1. štátny orgán,
2. orgán územnej samosprávy, verejnoprávna inštitúcia, orgán záujmovej samosprávy, fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorým zákon zveril výkon verejnej moci.

Podľa § 3 ods. 1 a ods. 2 zák. č. 514/2003 platí, že štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci

- a) nezákonným rozhodnutím,
- b) nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody,
- c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo
- d) nesprávnym úradným postupom.

V zmysle ods. 2 sa zodpovednosti podľa predchádzajúceho odseku nemožno zbaviť.

V ustanovení § 4 uvedeného zákona sú vymedzené orgány konajúci v mene štátu vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, ak 1. škoda vznikla v dôsledku rozhodnutia vydaného súdom alebo ak škoda bola spôsobená nesprávnym úradným postupom súdu, 2. škodu spôsobil notár pri výkone verejnej moci, 1) 3. škodu spôsobil súdny exekútor pri výkone exekučnej činnosti vykonávanej z poverenia súdu podľa osobitného predpisu, 2) a) Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, ak 1. škoda vznikla v občianskom súdnom konaní alebo v trestnom konaní a ak tento zákon neustanovuje inak, 2. škodu spôsobil notár pri výkone verejnej moci, 1) 3. škodu spôsobil súdny exekútor pri výkone exekučnej činnosti vykonávanej z poverenia súdu podľa osobitného predpisu, 2) b) Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, ak v trestnom konaní škodu spôsobil vyšetrovateľ Policajného zboru alebo poverený príslušník Policajného zboru, 3) a 1. prokurátor nezamietol sťažnosť proti uzneseniu vyšetrovateľa Policajného zboru alebo povereného príslušníka Policajného zboru a nepodal v trestnej veci obžalobu príslušnému súdu alebo 2. vyšetrovateľ Policajného zboru alebo poverený príslušník

Policajného zboru nekonal na základe záväzného pokynu prokurátora, d) ministerstvo alebo iný ústredný orgán štátnej správy, ak škoda vznikla pri výkone verejnej moci v oblasti štátnej správy, ktorá patrí do pôsobnosti tohto ministerstva alebo tohto ústredného orgánu štátnej správy a aj keď ide o škodu, ktorá vznikla pri výkone štátnej správy, ktorá bola prenesená na územnú samosprávu podľa osobitného predpisu.

Podľa ods. 2 ak nemožno príslušný orgán určiť podľa odseku 1, koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky.

Podľa § 5 ods. 1 citovaného zákona má účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydaného v tomto konaní, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím.

Na základe § 6 ods. 1 a ods. 2 uvedeného zákona ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu. Právo podľa odseku 1 možno priznať iba vtedy, ak poškodený podal proti nezákonnému rozhodnutiu riadny opravný prostriedok podľa osobitných predpisov. Splnenie tejto podmienky sa nevyžaduje, ak ide o prípady hodné osobitného zreteľa.

Nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím podľa § 15 ods. 1, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len "žiadosť") s príslušným orgánom podľa § 4 a 11.

V zmysle ustanovenia § 19 zák. ods. 1 až ods. 3 zák. č. 514/2003 Z. Z. sa právo na náhradu škody sa premlčí za tri roky odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode. Ak je podmienkou uplatnenia práva na náhradu škody zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, plynie premlčacia lehota odo dňa doručenia (oznámenia) rozhodnutia, ktorým bolo zmenené alebo zrušené právoplatné rozhodnutie. Najneskôr sa právo na náhradu škody premlčí za desať rokov odo dňa, keď bolo poškodenému doručené (oznámené) rozhodnutie, ktorým mu bola spôsobená škoda; to neplatí, ak ide o škodu na zdraví alebo škodu spôsobenú rozhodnutím podľa § 7 a 8. Lehota neplynie počas predbežného prerokovania nároku podľa § 15 odo dňa podania žiadosti do skončenia prerokovania, najdlhšie však počas šiestich mesiacov.

Súd v rámci hodnotenia dôkazov pri svojich úvahách dospel k presvedčeniu, že žaloba nebola dôvodne podaná preto súd túto žalobu zamietol.

V prejednávanej príhode súd uplatnený nárok na náhradu škody posudzoval pri konkurencii všeobecnej úpravy nároku na náhradu škody podľa Občianskoprávnej úpravy a špeciálnej právnej úpravy zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov podľa zák. č. 58/1969 Z. Z. ako aj zák. č. 514/2003 Z. Z.

Súd mal snahu skutkovú situáciu objasniť a na to nadväzujúcu právnu kvalifikáciu ustáliť aj za osobnej účasti žalobcu na pojednávaní a za tým účelom súd vyzval žalobcu na vyjadrenie sa k podanej žalobe, ktorá sa súdu javila ako veľmi nejasná a len akási účelová konštrukcia, ktorá je nejednotná s množstvom vzájomných rozporov. V podanej žalobe a ani po doručení vyjadrenia sa k žalobe žalobca neoznačil v zmysle § 6 a súvis. ustanovení zák. č. 514/2003 Z. Z. a § 4 ods. 1 zák. č. 58/1969 Z. Z. konkrétne nezákonné rozhodnutie, resp. nesprávny úradný postup, ktorý bol zrušený, zmenený, kedy, kým, neoznačil rozhodné skutkové okolnosti a základu uplatneného nároku, na preukázanie svojich tvrdení, nepredložil a ani len neoznačil relevantné dôkazy, napriek tomu že zo strany súdu bol v tomto smere poučený podľa § 120 Obč. súd por. od ktorých skutočností si žalobca odvodzuje svoj nárok na náhradu škody.

Nakoľko žalobca jednoznačne neoznačil vyššie uvedené skutočnosti, preto súd sa nemohol vysporiadať ani s ďalšou podmienkou uplatneného nároku podľa § 3 zák. č. 58/1969 Z. Z. a § 6 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. Z., či si žalobca uplatnil všetky riadne opravné prostriedky všetky mimoriadne opravné prostriedky ako aj všetky ďalšie právnym prostriedkom upravené formy upozornenia štátneho orgánu na nedostatky

v aplikácii práva. Podľa súdu je zrejmé, že formy upozornenia štátneho orgánu sú značne početné a to napríklad podľa zákona o sťažnostiach ako aj radom ďalších všeobecných záväzných práv pravidiel bez právneho základu pre vznik priamych právnych účinkov na odstránenie namietnuté ho porušenia práva.

Súd mal preukázané z písomného podania žalovaného z dňa 05.09.2012 na č. I. 21-22 súdneho spisu, ktoré podanie súd žalobcovi doručil, ten uvedené skutočnosti nevedel vyvrátiť, na základe ktorých žalobca vopred rokoval s príslušným ústredným orgánom podľa § 10 a § 9 ods. 1 zák. č. 58/1969 Z. Z. o uspokojení svojho nároku napriek tomu, že predbežné prejednanie nároku aj podľa § 9 a 10 ako aj § 15 a súvis. ustanovení zák. č. 514/2003 Z. Z. je obligatórnou podmienkou uplatnenia nároku na náhradu škody z nezákonného rozhodnutia práva.

Premlčacia doba podľa oboch zákonných úprav (zák. č. 58/1969 Z. Z. ako aj 514/2003 Z. Z.) je v trvaní 3 rokov v prípade subjektívnej doby a na rozdiel od občianskoprávnej úpravy sa stanovuje vo všetkých prípadoch objektívna 10 ročná premlčacia doba. Začiatok premlčacej doby je stanovený odlišne pre prípady, kedy podmienkou nároku je zrušenie nezákonného rozhodnutia a v tom prípade začiatok behu premlčacej doby je odo dňa doručenia, alebo oznámenia zrušujúceho rozhodnutia poškodenému.

V prejednávanom prípade žalobca vymedzil časový úsek kedy podľa jeho názoru malo dôjsť k nezákonnostiam a to v čase od 06.09. 2002 až 17. 09. 2002, 28.06.2004 až 15.10.2004 do 28. januára 2005 a žaloba bola súdu doručená až dňa 24.02.2010 t. j. po uplynutí 3-ročnej subjektívnej premlčacej doby podľa § 22-23 zák. č. 58/1969 Z. Z. a aj § 19 zák. č. 514/2003 Z. Z., preto súd podanú žalobu zamietol okrem iných skutočností uvedených vyššie v odôvodnení tohto rozhodnutia.

Ako je zrejmé zo xerox-kópií rozhodnutí OP Levice na č. I. 35-nasl. súdneho spisu, žalobca bol prepustený z väzby dňa 30.06.2005 a trestné konanie pre trestný čin podľa § 176 ods. 1 Tr. zák. č. 140/1961 Z. zák. falšovania pozmeňovania verejnej listiny bolo Uznesením OP Levice právoplatne zastavené, ktoré rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňom 02.08.2006. Na základe uvedených skutočností je zrejmé, že uplatnený nárok na náhradu škody sa v zmysle ustanovenia § 19 zák. ods. 1 až ods. 3 zák. č. 514/2003 Z. Z. premlčí za tri roky odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode nakoľko však aj tento nárok treba predbežne prejsť v zmysle už citovaného ustanovenia zákona, avšak ani v uvedenom prípade nedošlo k predbežnému prejednaniu nároku na náhradu škody, preto súd uplatnený nárok zamietol.

Na základe uvedených žalobca nepreukázal základné predpoklady vzniku zodpovednosti za škodu objektívneho charakteru sú:

- porušenie právnej povinnosti (protiprávny stav),
- vznik škody ako majetkovej ujmy,
- príčinná súvislosť medzi protiprávnym úkonom a vzniknutou škodou musí byť bezprostredné a nie sprostredkované a predpokladá sa že šlo o zavinenie škodcu,
- jedine zavinenie má subjektívny charakter, ktorým rozumieme psychický vzťah škodcu k protiprávnemu úkonu a ku škode.

Žalobca sa na pojednávania pravidelne ani jedenkrát nedostavuje, preto súd pri svojom rozhodnutí mal obmedzené možnosti a mohol vychádzať len z existujúceho obsahu spisového materiálu bez relevantného vyjadrenia žalobcu k nevyhnutným podmienkam konania. Uvedeným prístupom sa žalobca sám vylúčil z možnosti vyvrátiť tvrdenia žalovanej. Výkon ktoréhokoľvek subjektívneho občianskeho práva predpokladá, že sú splnené určité náležitosti a výkon práva nesmie byť v prvom rade bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iného a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi. Výkon práva ktorý síce zodpovedá zákonu nemusí byť ešte vždy zároveň aj v súlade s dobrými mravmi a takémuto právu je možné odoprieť resp. neposkytnúť ochranu. Typickým výkonom práva, ktoré je v rozpore s dobrými mravmi je šikanózný výkon práva t. j. výkon práva vykonávaný nie za účelom preukázania rozhodných skutočností, dosiahnutia určitého cieľa, ale úmyselným podávaním bezdôvodných návrhov dlhodobo vo väčšom množstve (ako je zrejmé zo spisových značiek, len niektorých konaní, (napr. bez kal. r. 2013) vedených na OS LV , ktoré boli iniciované zo strany žalobcu, s nepatrným rozdielom v podmienkach konania, pre ktoré sa konanie nedá zastaviť napr.: 11 C 44/2012, 11C 175/2012, 11 V 319/1998, 14 C 119/2004, 8 C 39/2004, 6 C 17/2005, 14 C 251/2005, 7 C 172/2005, 12 C 263/2005, 10 C 45/2005, 11 C 120/2006, 9 C 160/2006, 11 C 213/2006, 11 C 37/2008, 14 C 51/2008, 7 C 21/2008, 11 C 93/2008, 11 C 94/2008, 14 C 103/2008, 7 C 58/ 2008, 6 C 79/2009, 11

C 83/2009, 11 C 87/2009, 14 C 87/2009, 12 C 89/2009, 14 C 91/2009, 14 C 97/2009, 11 C 110/2009, 14 C 257/2009, 12 C 257/2009, 12 C 9/2010, 9 C 14/2010, 7 C 50/2010, 14 C 34/2010, 11 C 34/2010, 7 C 21/2010, 12 C 51/2010, 14 C 51/2010, 11 C 104/2010, 9 C 188/2010, 6 C 188/2010, 14 C 211/2010, 11 C 211/2010, 13 C 61/2010, 14 C 200/2010, 11 C 16/2011, 14 C 16/2011, 13 C 7/2011, 14 C 23/2011, 11 C 38/2011, 9 C 56/2011, 9 C 108/2011, 12 C 156/2011, 9 C 231/2011, 14 C 14/2012, 14 C 22/2012, 9 C 47/2012, 13 C 9/2012, 12 C 2/2012, 16 C 33/2012, 9 C 98/2012, ktoré skutočnosti nepochybne svedčia o zneužití subjektívneho práva a poškodzovania druhého účastníka konania a aj zaťažovania súdu.

Žalobca v tomto konaní nepreukázal, že mu vznikla škoda a nepreukázal ani tú skutočnosť, že by akékoľvek konanie žalovanej či už úmyselné tak aj nedbanlivostné mohlo byť v príčinnej súvislosti s nárokom na náhradu škody, ktorý nárok si v tomto konaní uplatnil.

Súd v tomto konaní vykonal všetky dôkazy navrhnuté účastníkmi konania, žiadny návrh na doplnenie dokazovania nebol zo strany účastníkov konania uplatnený a ktoré dôkazy súd považoval za potrebné tie v tomto písomnom vyhotovení rozsudku aj vyhodnotil.

Súd o náhrade trov konania rozhodol tak že účastníkom konania náhradu trov konania nepriznal podľa 151 ods. 1 O.s.p. Podľa citovaného ustanovenia platí, že o povinnosti nahradiť trovy konania rozhoduje súd na návrh spravidla v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. V konaní úspešný účastník konania v procesnom postavení žalovanej si neuplatnila nárok na náhradu trov konania preto súd o trovách konania rozhodol tak ako je vo výroku rozhodnutia uvedené.

Na základe uvedených skutočností rozhodol súd tak ako je vo výroku rozhodnutia uvedené.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia prostredníctvom Okresného súdu v Leviciach na Krajský súd v Nitre v 2 písomných vyhotoveniach.

Podľa § 205 ods. 1 O.s.p. v odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3 O.s.p.) uviesť: proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Podľa citovaného ustanovenia ods. 2 odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že:

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci,

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie.